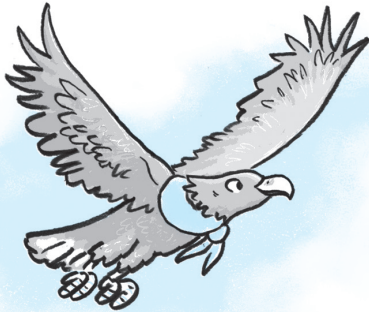

ALEX MILWAY

Elandeiland

De hemeladelaars

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Vertaling: Jesse Goossens
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024

ISBN 978 90 477 1348 7 | NUR 282
Tekst en illustraties © 2023 Alex Milway

Oorspronkelijke titel: *The Sky Eagles*
Oorspronkelijke uitgever: © 2023 Piccadilly Press, 4th Floor,
Victoria House, Bloomsbury Square, London WC1B 4DA.
Onderdeel van Bonnier Books Sveavägen 56, Stockholm, Zweden

Dit verhaal is verzonnen. Namen, plaatsen, gebeurtenissen en voorvallen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, is puur toeval.

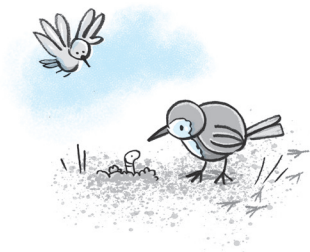
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk,
chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

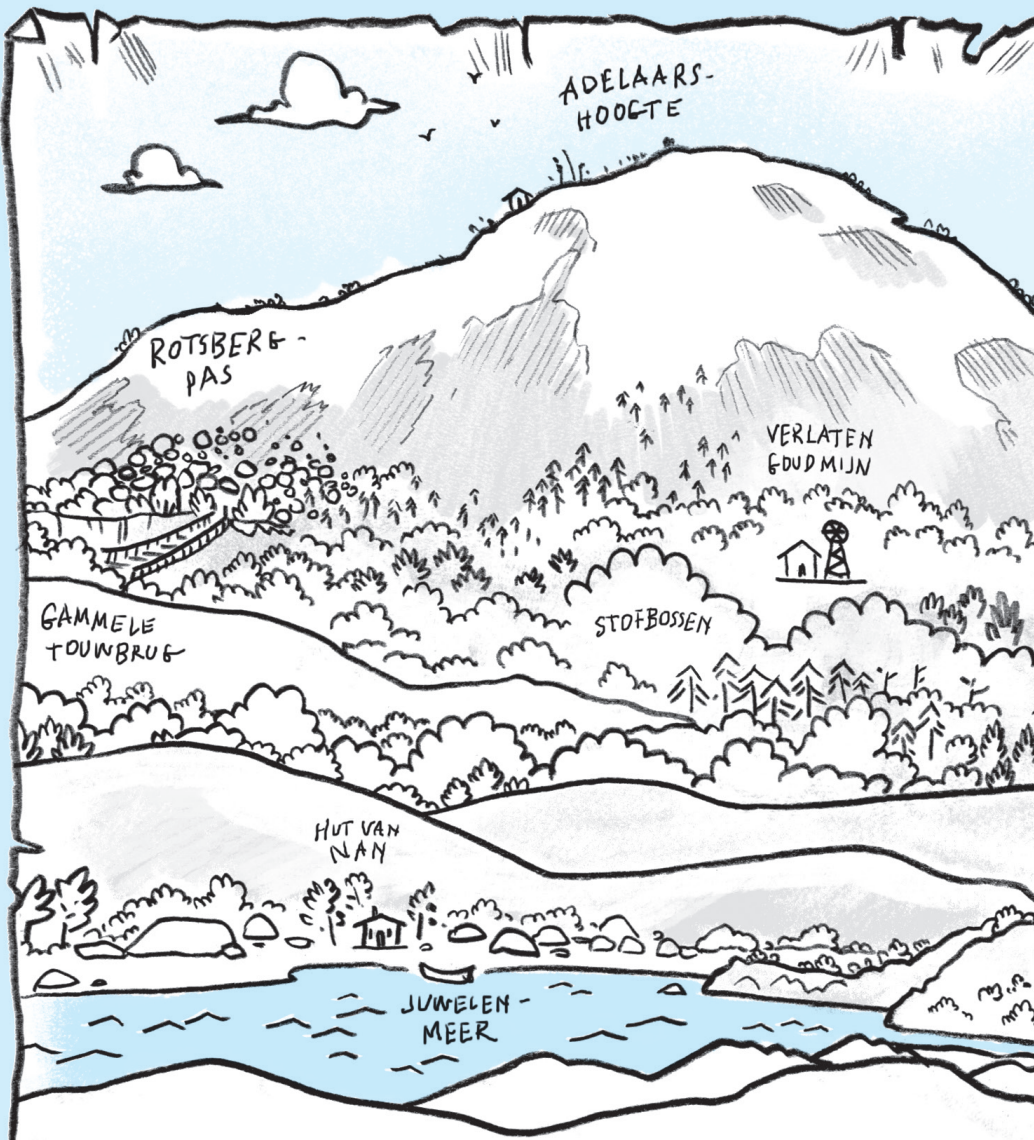
Druk- en bindwerk: Wilco bv, Amersfoort

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

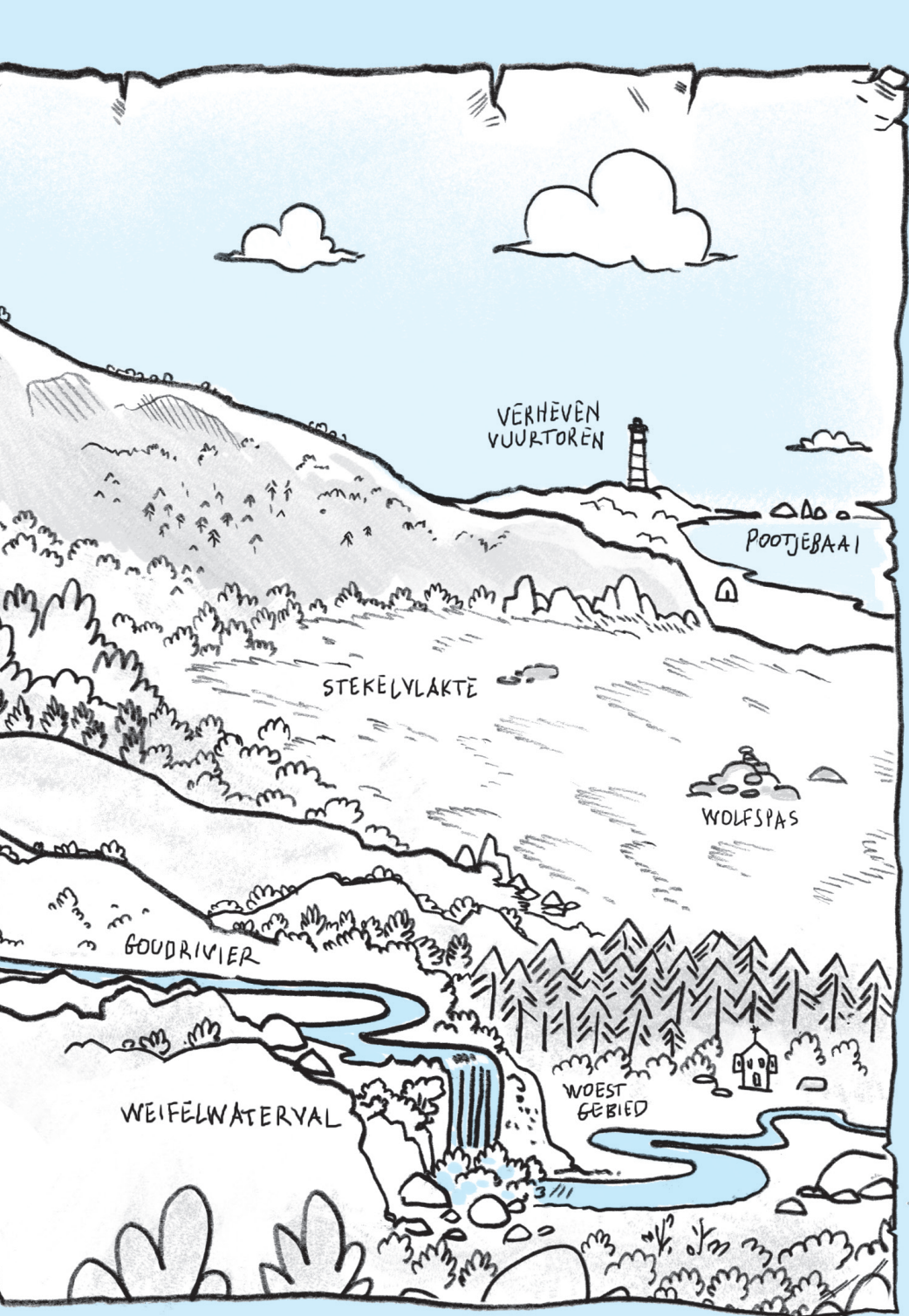

Voor Robin en Cindy

Elandeiland

VERHEVEN
VUURTOREN

POOTJEBAAI

STEKELVLAKTE

WOLFSPAS

Goudrivier

WEIFELWATERVAL

WOEST
GEBIED

Waar is Albert?

Het was vroeg in de ochtend. Rosa keek uit over de heuvels rond het Juwelenmeer. De lente was losgebarsten, het ijs op het meer was eindelijk verdwenen en de wereld was weer groen. Er hing een vrolijke stemming in de lucht. Insecten ontwaakten uit hun winterslaap en grote aantallen vogels vierden dat de warmere tijden weer waren aangebroken. Maar niet iedereen was blij.

‘Albert zou allang terug moeten zijn.’ Nan kwam naast Rosa staan.

‘Misschien heeft hij een nieuwe plek gevonden om de zomer door te brengen?’ vroeg Rosa.

‘Wat? Die gekke oude eland?’ pufte Nan. ‘Hij weet dat hier de beste appels groeien. Nee, hij zou hier echt al moeten zijn, maar ik zie hem nergens.’

Rosa keek naar haar oma en zag dat ze er anders uitzag dan gewoonlijk.

‘Als je je bril niet opzet, zul je hem nooit ontdekken,’ zei ze.

Nan voelde aan haar gezicht. ‘Krijg nou wat,’ zei ze lachend. Ze stak haar hand in haar zak, vond haar bril en zette hem op haar neus. ‘Ik zou mijn hoofd nog vergeten als dat niet

vastzat. Ik dacht dat de ochtendmist nog niet was opgetrokken!’

‘Terwijl je laat bent voor jouw doen, Nan,’ zei Rosa. ‘Meestal sta je al op als de zon opkomt.’

‘Dat komt omdat ik oud word, meisje,’ zei Nan. ‘Hoeveel ik ook slaap, mijn lichaam lijkt altijd te kreunen en te steunen.’

Rosa maakte zich de laatste tijd zorgen over haar oma. Ze werd vergeetachtig. De bril was de laatste in een lange reeks vergissingen, van het niet aansteken van het fornuis tot het na het werk buiten laten liggen van gereedschap. Oma Nan was niet zichzelf.

‘Moeten we hem gaan zoeken?’ vroeg Rosa.

‘Dat kan niet. Er is te veel te doen,’ zei Nan. ‘We moeten de moestuin inzaaien, Florence vaarklaar maken, het dak opknappen... En vergeet niet dat Tom binnenkort langskomt. Ik wil dat alles dan klaar is.’

Het was altijd opwindend als het vliegtuigje kwam. Elk seizoen bracht Tom blikken en potten met eten mee, wat lekkers en al het gereedschap en de materialen die nodig waren om hun hut en hun spullen te repareren. Na een lange winter met alleen maar bonen en soep was de gedachte aan vers eten genoeg om zelfs de stoerste overwinteraars op te vrolijken.

Rosa kreeg een idee. ‘Misschien kan ik die klusjes wel doen,’ zei ze voorzichtig.

‘In je eentje?’ vroeg Nan. ‘Terwijl ik Albert ga zoeken?’

‘Als je denkt dat ik het aankan,’ zei Rosa.

Nan glimlachte naar haar kleindochter en klopte even op haar schouder. Ze had haar alles geleerd.

‘Ik denk – nee, ik wéét – dat je het kunt,’ zei ze. ‘Ik pak een tas in en vertrek meteen. Ik zal vier, misschien vijf dagen wegblijven, niet

langer. Misschien heeft een van onze verre vrienden hem gezien.'

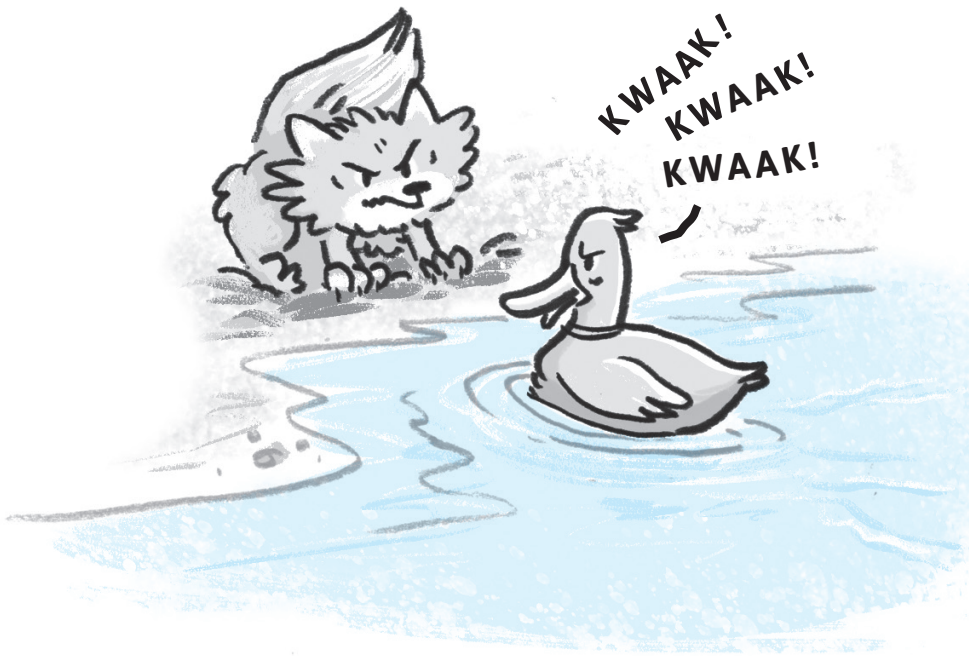
Vastberaden liep Nan langs de oever, maar bleef toen opeens staan. 'Je redt je toch wel, meisje?' vroeg ze bezorgd.

'Zeker weten,' zei Rosa. 'En hoe zit het met jou? Red jij je wel?'

'Kijk maar,' zei Nan. 'Ik ben zo fit als een hoentje!'

Nan glimlachte en keerde terug naar de hut. Rosa had het vreemde gevoel dat er dingen aan het veranderen waren, dat hun wereld op een of andere manier in beweging was. Maar één ding bleef altijd hetzelfde: Tak. Rosa zag de jonge wolf grommen naar een eend, die haar kwakend leek uit te schelden. Elandeiland was een indrukwekkende plek om alleen te zijn, maar ze wist dat het haar zou lukken met Tak aan haar zijde. Ze zou bewijzen dat Nan er goed aan deed om de hut in haar handen achter te laten. Maar het zou de eerste keer zijn dat ze alleen in de wildernis was. Zou ze bang zijn?

KWAAK!
KWAAK!
KWAAK!

Slechte voortekenen

De volgende drie dagen verliepen zonder problemen. Rosa vulde haar tijd met werken, opruimen en brandhout verzamelen, zaaien en de moestuin wieden. Bezig zijn was de beste manier om haar af te leiden, maar toch moest Rosa voortdurend aan Nan denken.

Ze sprak iedereen aan in de hoop dat ze nieuws hadden.

‘Hebben jullie iets van Nan gehoord?’ vroeg ze aan de drie vissen die altijd voor de oever rondhingen.

Ze keken haar vragend aan.

‘Heeft ze je helemaal alleen gelaten?’ zei April.

‘Jeetje, dat was een slecht idee!’ zei Mei.

‘Nog een wonder dat je hut niet is afgebrand!’ zei Juni.

Rosa schudde even met haar hoofd. ‘Dus jullie hebben niets van haar gehoord?’

‘Niets,’ zei April. ‘Jij wel, Mei?’

‘Nee, niks,’ zei Mei. ‘Maar ze geniet vast van haar rust zonder het meisje! Denk je ook niet, Juni?’

‘O ja, zeker weten,’ zei Juni. ‘Ik zou ook gek van haar worden!’

Rosa maakte een wanhopig gebaar en liet de vissen in het ondiepe water kibbelen. Zelfs de insecten die rond het meer zoemden hadden geen nieuws. Maar Nan had gezegd dat ze vier of vijf dagen weg zou zijn,

dus Rosa ging door met haar klusjes in de hoop dat ze veilig thuis zou komen.

Rosa bracht juist een laatste laag vernis op hun kano Florence aan, toen Biggetje aan kwam vliegen en op de romp landde. Hij schold tegen de plakkerige smurrie onder zijn pootjes en schuifelde verder, maar werd alleen maar kleveriger en verpestte Rosa's prachtige werk.

'Waarom ben je daar dan ook geland?' vroeg ze.

'Is dit een uilenval?!' Hij bleef met elke stap meer aan de kano kleven en kon zich steeds moeilijker bewegen.

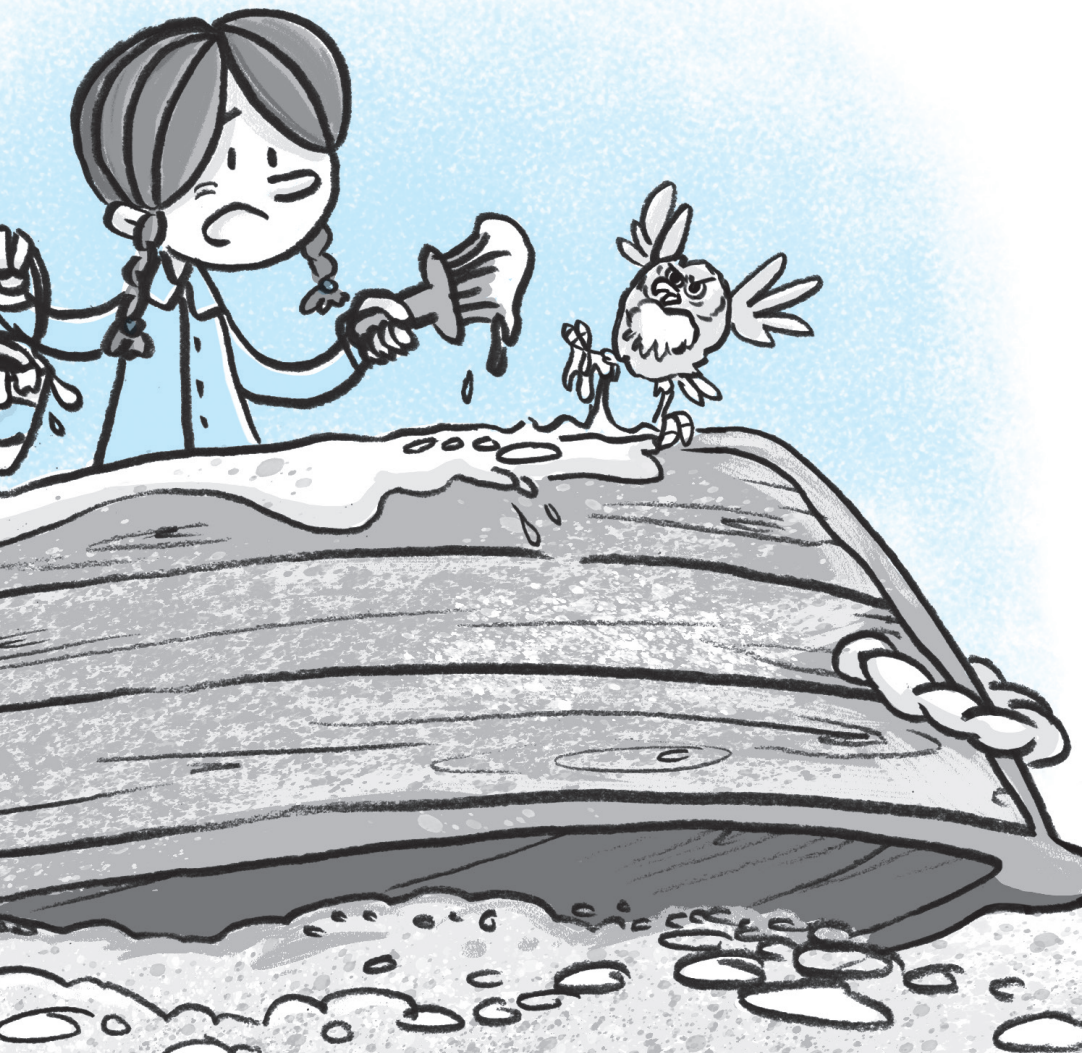
Rosa maakte hem voorzichtig los en spoelde zijn klauwtjes schoon in het meer.

Op dat moment trok er een lichte schaduw over de oever. Meteen veranderde het gedrag van Biggetje. Hij zette zijn veren

op en deinsde achteruit terwijl hij naar de lucht keek. Hij botste tegen Rosa's hand en bleef stokstijf staan.

‘Wat is er, Biggetje?’ vroeg Rosa.

‘Hemelbeesten!’ riep hij.

Rosa keek omhoog en zag drie enorme vogels over de berg vliegen. Hun vleugels waren breed en lang. Ze leken totaal niet op kraaien of meeuwen, of zelfs op uilen. Rosa had nog nooit zulke silhouetten gezien.

‘Monsters!’ fluisterde Biggetje. Zijn ogen gingen wijd open en toen krijste hij: ‘VLIEGENDE BEESTEN!’

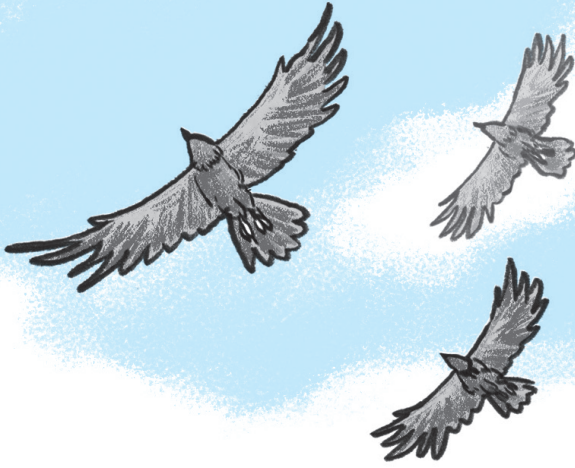
‘Wat bedoel je?’ vroeg Rosa. Ze probeerde hem te kalmeren.

‘Die ogen!’ Biggetje was doodsbang. Met zijn vleugels gaf hij boven zijn kopje aan hoe groot ze wel niet waren. ‘Het lijken wel schotels en ze zijn zo fel als de zon. En hun klauwen – scherper dan messen!’

‘Niet overdrijven,’ zei Rosa.

‘EN ZE ZIJN HIER!’ riep hij. ‘Op het eiland!’

‘Biggetje!’ Rosa begon zich te ergeren. ‘Zoiets vreselijks bestaat helemaal niet op Elandeiland!’

Biggetje liet zijn kopje hangen en sloeg zijn vleugels voor zijn ogen.

Rosa voelde hem beven in haar handen. ‘Je hoeft niet bang te zijn,’ zei ze. Ze aaide hem zachtjes. ‘Hier ben je veilig.’

Biggetje deed een van zijn ogen open en vloog toen, net zo snel als hij gekomen was, terug naar de beschutting van de hut.

Rosa werkte harder dan ooit. Drie dagen werden er vier en toen vijf en Rosa werd steeds somberder. Nergens in de heuvels om haar heen was rook te zien – een teken dat Nan

in de buurt was – en de vogels en dieren die normaal gesproken aan de oever kwamen met verhalen over het eiland bleven vreemd genoeg weg.

‘Ze had nu toch wel terug moeten zijn,’ zei Rosa. Ze zat op de drempel van de hut en keek uit over het meer.

Biggetje dook omlaag en landde onhandig op de kiezelstenen. ‘Het zijn die monsters!’ zei hij. ‘Ik hoop niet dat Nan ze is tegengekomen. Dan zien we haar nooit meer terug!’

‘Zeg dat nou niet!’ zei Rosa. ‘Wat moet ik doen?’

‘Het antwoord is te eng!’ Biggetje raakte in paniek.

Rosa wist wat dat betekende. ‘Ik moet haar gaan zoeken. Toch?’

Biggetje ijsbeerde heen en weer. ‘Als Nan vijf dagen zegt, dan houdt ze zich daaraan,’ zei hij.

Rosa stond op en begon net zo zenuwachtig te ijsberen als Biggetje. Ze liep heen en weer langs de oever.

‘Ze leek de laatste tijd een beetje in de war,’ zei ze. ‘Misschien had ik haar niet alleen moeten laten gaan.’

‘Je had haar niet kunnen tegenhouden,’ zei Biggetje naar waarheid. ‘Maar je kunt nu wel achter haar aan gaan.’

Rosa voelde een mengeling van angst en opwindning in haar maag. ‘Je hebt gelijk!’

Biggetje vloog de lucht in en maakte een salto voordat hij boven op de deur van de hut landde. Hij zette zijn veren uit om er sterk en belangrijk uit te zien. ‘Ik bescherm de hut wel,’ zei hij. ‘En ik laat me niet door die vliegende monsters bang maken. Absoluut niet.’

‘We moeten allemaal dapper zijn, toch, Biggetje?’ zei Rosa. ‘Ik moet voor een paar

dagen eten inpakken, en water, en natuurlijk mijn zaklamp... en...'

Tak rende over de oever en sprong tegen Rosa op.

'En jou,' zei ze vrolijk. 'Jou heb ik ook nodig, Tak.'

Rosa pakte de kleine wolf op en drukte haar stevig tegen zich aan. 'We moeten een

gevaarlijke tocht maken om Nan te vinden,’ zei ze. ‘Ga je mee?’

Tak begreep het helemaal. Ze spitste haar oren, gooide haar kopje in haar nek en jankte instemmend. ‘Awoeoeoeoe!’